

1989. 8. „**Sötét a kép**”, amit az Auróra festett a nyolcvanas évek Magyarorszájáról. De nem azért, mert a rózsaszínű festéket nem ismerik... Feketével ugyanis jobban érzékeltethető a „svájci bankszámla, bérautó, /állami lakás, semmi adó” illetve az „újra és újra piszkos meló”/ körbe-körbe mint a bányaló” életkörülmények közti különbség, (rock'n'roll). Szerencsére, ma, 1989-ben már nemcsak érzékelhető, hanem ki is mondható, hogy mily sötét a kép. Mert mind ez idáig csak szamizdatban olvashattunk, és csak a földalatti zenekarok énekelhettek arról, amit egyébként a bőrünkön érezhattunk.

Az Auróra több mint fél évtizede énekel erről itthon és határainkon túl. Hosszú volt az út eddig, míg a győri punk-cirkáló kiadhatta kislemezét és kazettáját. (A felvétel az NSZK-beli Reutlingenben lévő KORG Stúdióban készült.) Nem tudom, küldtek-e tiszteletpéldányt a tanácsi, rendőrségi ügyintézőknek, netán ügyésznek, bírónak, akik a zenekar fennállása óta be-beavatkoztak a tagok és az együttes életébe, működésébe. Én elküldeném ezt a zenei anzikszot...

Először '84 augusztusában láttam az akkor kvartettként - Csizmár Kriszta énekesnővel - a Budai Ifjúsági Parkban szép sikerrel föllépő zenekart. Persze akkor még nem volt kimondható, hogy az ország erkölcsi, politikai és gazdasági válságban van. Most, az Ifjúság 2000 konferencián a MISZOT elnöke mondta, hogy „... az elmúlt évek társadalmi-gazdasági politikája nyomán ennek a nemzedéknek kell a legnagyobb terhet magára vállalnia”. Az államminiszter pedig így fogalmazott: „Addig nem lehet megteremteni a gazdasági és szociálpolitikai tervekkel az új modellt, amíg ennek feltételeit a politika átalakulása nem teremti meg.” Az Auróra a maga módján ezt így fogalmazta meg: „Nem vezet innen sehova út, / Sötét a jövő, sötét a múlt, / Elárult minket a politika, / Baráti ország lett Nirvânia.” (egy kis Anarchia) A politikai átalakulásról pedig ez hangzott el: ugyanott: „Az ifjúság azonban nem vesz részt olyan mértékben ebben a folyamatban, mint erre képességei és lehetőségei predesztinálnák.” A győriek képességeik és lehetőségeik szerint így foglalták össze véleményüket (Sötét a kép): Messze van még a szép jövő, / Kemény a munka, kemény a kő, / Másra várnak a nyerő lapok, / Nem hatnak ránk a szónoklatok.”

A zenekar vokáljának hangzásvilága meglepően hasonlít az egykori Omegára, persze más a ritmus és a mondanivaló. A pergő tempó ellenére a szöveg érthető, ami ugyebár egy punkcsapatnál nem magától érthető. A lemezen kellemes dallambetéteket (Élő halott), és lendületes gitárszólókat hallhatunk, tehát nem vádolhatok „sikálással”. Gitáros zeneszerző Vígh László – Vigyi. A ritmusszekció végig kemény és feszes, sőt bravúros (Élő halott). (Dob - Polyák Attila, basszus - Pozsgay János - Galacs.) A szövegek Pusztai Zoltán tehetségét dicsérik. A trió hamarosan igazi magyar hanglemezen is hallható lesz. Aki nem vár ennek a megjelenéséig, az addig is megrendelheti a bemutatott kazettát a „Rütyi” hanglemezboltban, 9021 Győr, Csillag u. 3. **Zétényi Z.**